

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra THORSING

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633871617952.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Venligen vinkte paa grønne Strand de knudrede Bøge;
Selsomt det blomstrende Løv vifted og hvalte sig kiek;
Fuglen i Toppene sang, giennem Blomsterne risled en Kilde;
Alt (saa tyktes det mig) tolked et ældgammelt Sagn.
Og for det forskende Blik, som stadelig skued didhenvendt,
Flux sig forvandlede hvert Træ om, til en drabelig Helt.
Toppen blev til en Hielm, dens Løv til en vaiende Fierbusk,
137 Og til et Pandser af Staal glatted sig rynkede Bark.
Grenen strakte sig ud, som en Arm, med en blinkende Glavind.
Saadan stod Kiæmpen med eet kiek, for det undrende Syn.
Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, at kun alt var et Blindværk.
Som et Varsel jeg dog Synet betragted og taug.
Og hvor hurtig forklarte sig Alt, da jeg undrende hørte
Øens sandfærdige Navn: *Thorsmg*, ey Taasing, forventd.
Thorsing. Herlige Thor! saa stod dit hellige Tempel
Midt i Danmark omtrent, hisset, hvor Træerne staae?
Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende Bøge
Tyktes mig Kiæmper i Jern, rusted med Glavind og Skiold.
Nu jeg begriber Foræringens høye Betydning, da fordum
Ø! du blev Helten til Løn, Manddom fik Mandigheds Hiem.
Thi Kong Christian stod høit i sin Hal, med et faderligt Øye
Vendt imod Kiøgebugt; Stunden var vigtig og stor.
Juul var giordet til Strid, rask blussed den dristige Kiæmpe,
138 Lokkerne flagrede vildt, Kamplysten stod i hans Blik.
Niels! lød Konningens Ord, (og hans Haand laae paa Kiæmperens Tinding)
Gak nu med Gud, min Søn! Rust dig, og vent paa mit Bud.
Og nu stod Dankongen, og saae - og beregned - og tænkte -
Fienden ey laae ham tilpas. Juul fik til Angreb ey Vink.
Pludselig dundred Kartoverne dumpet i den svulmende Havbugt,
Og over oprørte Vand slyngte sig Røgskyen hen.
Blussende Konningen stod i sin Borg, med vredeligt Aasyn,
Harmfuld skielved hans Haand under det speidende Glar.
Dannerflaaden tog Flugt, (saa syntes det) Krigsluen brændte,
Dristig, paa egen Haand, frækt af en Undersaat tændt!
Da svor Skioldungen dyrt, i faderlig Harme, ved Himlen:
Slagen skal du, Niels Juul! hænges i Galgen med Jern!
Men, som det pleier at gaae (hvert Land klækker særegne Drift ud)
Huusvandt fra Lodbroks Tid Øeboen pladsker tilsøes.
Saadan gik det saa tidt, og saa gik det her, thi Niels Juul kun
139 Flygted paa Skrømt, for at slaae Fienden for Alvor paa Flugt.
Og da bedækt nu med Støv og med Sved og med Blod han paa Land steeg,
Knælende ned for sin Drot, fuldvel sin Brøde bevidst,
See! da græd Dankongen; thi ret som en Misdæder knælte
Ydmyg den herlige Helt, vented sin Dristigheds Løn.
Kierligt han tog ham i Favn, som en Fader han løfted sin Finger:
Niels! Niels! smilte han blidt, nys jeg en Lænke dig svoer.
Den skal du faae. Men flux af sin Hals tog Kongen en Kiede,
Tung af hin røddeste Guld, rundt med Karbunkler besat,
Hang den saa rundt om Heltens Hals; og det blomstrende Thorsing
Blev den Galge hvori høit han Forbryderen hang.